

גערה בחדרו של הרבי

התפילה העתיקה והמפתיעה שממתינה לנו מאחורי כריכת הגמרא, ההתחמקות של שבעים אומות מהצורך להישיר מבט אל המציאות, ולמה הגויים אכן אינם גונבים? | תורת אמת בפייה

א

אם הייתם יושבים שם, בחדר המבוא, הייתם משתכנעים שמאחורי הדלת, בקודש פנימה, יושב כעת אחד ממרשיעי הברית הנוראיים ביותר שקמו לעם היהודי.
"ולרשע אמר אלוקים", בקעה הגערה החמורה מתוך חדרו של הרה"ק מלובלין, "מה לך לספר חוקי?"
שניה אחת של שקט. אנחה. ושוב.
"ולרשע! אמר! אלוקים! מה! לך! לספר! חוקי!"
ואתם יושבים בחוץ ונרעדים. הרבי מלובלין אוהבן של ישראל הוא, ואם הוא לא מוכן להקל בחומרת מעשיו של אותו רשע - מי יודע איזו קופה של שרצים תלויה בגבו.
הגערות מתוך החדר לא פוסקות. אותו הפסוק.
שוב, ושוב, ושוב.
ובסוף - רגע של דממה, ואז מנגינה קסומה ועריבה של לימוד התורה פורצת במתיקותה את הדלת הדקיקה.

מה?

איפה הוא, הרשע המדובר?

למה הוא נשאר בחדר?

כמה רגעים ארוכים חולפים, עד שאתם מבינים:

הרבי מלובלין דיבר אל עצמו. הגערות - היו כלפי עצמו. חוסר הוותרנות - היה עבורו.

אתם יוצאים מחדר המבוא נסערים ומבולבלים.

וכי הרבי אינו מודע לגדלותו העצומה?

רשע! כן הרבי תופס את עצמו?!

ב

אבל הרבי מלובלין זי"ע אינו היחיד.

אחד מסימני ההיכר לצדיקי אמת - זו שפלות רוח אמיתית, התבטאויות מפליגות על גודל חסרונם הרוחני.

והשאלה - במקומה עומדת, ואף מתעצמת.

מאיפה נובעת התפיסה הזו? וכי אינם יודעים שהם אולי היחידים בכל עיר מגוריהם שלא עוזבים את התורה והעבודה? וכי אינם יודעים שאין בהם תאוות גופניות ורדודות? ששאיפותיהם והשגותיהם גבוהים מעל גבוה?!

הענוה הזו - מניין היא? מה פשרה?

מה העניין להתכחש למציאות הפשוטה?!

ג

צפרא טבא.

ד

אחד התיאורים הצבעוניים ביותר סביב ההכנות לקבלת התורה - מופיע דווקא במקורו במדרש פסיקתא רבתי.

הקדוש ברוך הוא, כך מסופר במדרש, התהלך מאומה לאומה - וחיפש: מי מוכן לקבל את התורה?

בני עשו התעניינו במוצר החדש והמסקרן. "מה כתוב בה?" שאלו.

"לא תרצח!" השיב הקדוש ברוך הוא.

פניהם של בני עשו התכרכמו... לא. הדין הזה לא מתאים לנו. לא מוכנים לקבל את התורה.

הלך הבורא אל בני עמון ומואב, אל בני ישמעאל, וכל אחד מהם שואל מהם המחויבויות שיש בה בתורה - וכאשר שומעים את התשובה, מסרבים בנימוס.

ואם נתבונן במעשה זה - התמיהה הרי עולה מאליה...

ה

פתחו נא כל ספר חוקים בעולם - בכולם גם יחד מופיעים החוקים האלה כבסיס!

אין מדינה שבה מותר לרצוח אנשים ללא סיבה!

אין עם שבו החוק מתיר לפרוץ לבתיהם של שכנים וללקט את תכשיטי הזהב ללא רשות!

אין אומה שמתירה להעיד עדות שקר!

מדוע אם כן מסרבים העמים לקבל את התורה - אם החוקים הללו מופיעים בין כה וכה בספר החוקים?!

יותר מזה:

הם לא רוצחים, מאן דכר שמיא? הם עורכים 'המתת חסד'...
 הם לא משקרים בעדותם - הם משכנעים 'עדי מדינה'...
 הם אינם חומדים - אלא יוצרים 'תחרות בריאה'...
 הם לא פושעים! הם לא עוברים על החוק!
 הם בסך הכול מתאימים את החוק למה שנוח להם באותו הרגע...
 ושאיש לא יבוא אליהם בטענות. זה הרי חוק!
 כי כזה הוא, אדם החי בהכחשה לחלקים השליליים שבתוכו, כזה
 הוא אדם שאינו מוכן להכיר בכך שבוער בו יצר המאיים לטורדו מן
 העולמות.
 הוא יעשה ככל העולה על רוחו - ויעטה על עצמו אצטלא דקדושה...
 הוא לא מדבר לשון הרע - זה בסך הכול מחזק את החומות של
 עצמו...
 הוא לא כועס על ילדיו בחמת זעם - הוא בסך הכול מחנך אותם
 כהוגן...
 הוא לא צריך גדרים וסיגים בענייני קדושה - הוא הרי מתוקן בהם
 מאז זוכר את עצמו...
 אבל יהודי, כך מלמדים אותנו צדיקי הדורות, וכך מלמד אותנו רבי
 נחוניא בן הקנה, יהודי אינו כך!
 יהודי חי בכל רגע ורגע כי 'לולא ה' עזרתה לי כמעט שכנה דומה
 נפשי'!
 יהודי זוכר את היצר האורב לו, את הרשעות העלולה לפרוץ ממנו -
 אם יעזוב לרגע קט את התורה ואת נותן התורה!

ח

רבי חנניא בן עקשיא אומר, רצה הקדוש ברוך הוא 'לזכות' ולזכך את
 ישראל - לפיכך הרבה להם תורה ומצוות.
 כן, אנו, עם בני ישראל, לא בושים לומר: רוצים אנו את התורה!
 רוצים אנו קשר תמידי עם נותן התורה! זהו הסיכוי היחיד שלנו להינצל
 מעצת היצר!

נערך לפי הבנת הכותב - ע"י מכון 'אמונה פשוטה' || לקבלת תוכן
 נוסף ודברי אמונה - a0504171897@gmail.com

איזו מין אומה מוכנה להצהיר על עצמה שהיא מעוניינת לגנוב,
 לחמוס, לרצוח ולהשתולל ככל אוות נפשה?!
 אדרבה, כולנו מכירים את הצדקנות והטהרנות העוטפת את אומות
 העולם בכל פעם שיהודי מעז לעשות דבר מה - שעלול להיראות כמו
 חטא או פשע...
 מדוע הם, יפי הנפש, כה מתנגדים לקבל את התורה?!

י

את יסודות ההסבר מציב הרח"ק מצאנו זיע"א:
 הגוי - חי בהכחשה למצבו!
 מבחינתו - הוא מושלם, טהור מידות, צדקן ונקי!
 הוא - אינו זקוק לתורה כזו או אחרת כדי ללמד אותו לא לגנוב!
 כי הוא - לא גנב!
 הוא אינו רוצח!
 הוא אינו משקר!
 הוא לא זקוק להגבלות, הוא לא זקוק לחוקים כדי להרגיע את
 תאוותיו המשתוללים, הוא טוב! הוא יפה נפש! הוא לא צריך עיניינעס!
 הקדוש ברוך הוא עובר בין האומות, ואף אחד מהם אינו מרגיש
 צורך להזדעק ולבקש דרך חיים. כולם מסודרים. כולם יודעים היטב
 איך להתגבר.
 ורק עם אחד, מיוזע חבול ומוכה, שמשתרך לו במדבר אחרי מאתיים
 ועשר שנות גלות, אחרי כמעט שקיעה בארבעים ותשע שערי טומאה,
 שומע על הבשורה החדשה המנסבת בעולם ומחפשת בית -
 ועיניו מוארות...
 כי עם ישראל לא חי בהכחשה.
 עם ישראל יודע שהיצר הרע אורב לו היטב בכל רגע ובכל פינה.
 עם ישראל יודע שהוא אינו מתוקן, הוא לא יודע מה נכון ומה לא.
 עם ישראל יודע, ומקבל את התורה בלי שאלות, כמו טובע הנאחז
 במציל בלי לבדוק בציציותיו.

י

עד עצם היום הזה - הגויים ממשיכים לחיות באותה הכחשה פנימית.
 הם לא גונבים חלילה - הם 'מלעימים רכוש'...